

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1371/2021
15.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Весне Поповић, Гордане Комненић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца Привредно друштво за промет и услуге „Ванас“ ДОО Београд, кога заступа Ивана Стефановић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., кога заступа Драган Лазаревић-Лаза, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1563/2020 од 28.09.2020. године, на седници одржаној 15.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1563/2020 од 28.09.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1563/2020 од 28.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 544/14 од 28.08.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужилци, на име дуга за неисплаћене закупнине, исплати износ од 39.640,00 динара са законском затезном каматом почев од 15.02.2014. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, вишак тужбеног захтева од досуђених 39.640,00 динара до траженог износа од 145.960,00 динара одбијен је као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да се тужени обавезе да исплати износ од 1.257.774,00 динара на име материјалне штете коју је проузроковао на локалуса законском затезном каматом почев од 22.03.2014. године, као дана вештачења, до исплате. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1563/2020 од 28.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П 2568/17 од 11.12.2019. године у делу става првог изреке, којом је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 31.995,38 еура у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан плаћања у месту исплате и у ставу другом изреке којим је одлучено о трошковима поступка. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П 2568/17 од 11.12.2019. године у преосталом делу става првог изреке, којом је одлучено о камати,

тако што је обавезан тужени да тужиоцу на досуђени износ од 31. 995,38 еура исплати камату по стопи коју прописује Европска централна банка, почев од 18.06.2011. године па до 24.12.2012.године у динарској противвредности коју прописује НБС на дан исплате, а од 25.12.2012. године у висини референтне каматне стопе ЕЦБ на главне операције за рефинансирање, увећане за 8 процентних поена. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 2. истог закона, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаним правноснажном пресудом, у потврђујућем делу, одлучено је о дугу, којом је утврђено да је тужбени захтев основан. О овом праву тужиоца, нижестепени судови су одлучили применом одговарајућих одредаба материјалног права, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, а ревизијом се не указује на другачије одлуке судова, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради дуга поднета је 29.11.2011. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 3.000.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, при чему вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

Врховни касациони суд је, приликом оцене дозвољености ревизије, имао у виду члан 403. став 2. тачка 2. ЗПП, али се наведена одредба у конкретном случају не може применити с обзиром да је преиначена првостепена одлука само у делу одлуке о камати као споредном тражењу, у ком случају ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић